Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 29 oktober 2015 *

”Begäran om förhandsavgörande — Gemenskapens tullkodex — Förordning (EEG) nr 2913/92 — Artiklarna 203 och 204 — Förfarandet för extern gemenskapstransitering — Förordning (EEG) nr 2454/93 — Artiklarna 365, 366 och 859 — Tullskuldens uppkomst — Undandragande eller inte från tullövervakning — Underlåtenhet att iaktta en förpliktelse — Underlåtenhet att avsluta transiteringsförfarandet — Utförsel av varor från Europeiska unionens tullområde”

I mål C-319/14,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Nederländerna) genom beslut av den 13 juni 2014, som inkom till domstolen den 3 juli 2014, i målet

B & S Global Transit Center BV

mot

Staatssecretaris van Financiën,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz (referent), ordförande på fjärde avdelningen och tillförordnad ordförande på femte avdelningen, samt domarna D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász och C. Vajda,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 maj 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— B & S Global Transit Center BV, genom B. Boersma, adviseur,

— Nederländernas regering, genom M. Bulterman, M. Noort och C. Schillemans, samtliga i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

* Rättegångsspråk: nederländska.

— Europeiska kommissionen, genom L. Grønfeldt och H. Kranenborg, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 16 juli 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 203 och 204 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006 (EUT L 363, s. 1) (nedan kallad tullkodexen), samt vissa bestämmelser i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen). Såvitt avser tillämpningsförordningen rör det sig närmare bestämt om artiklarna 365 och 859 i tillämpningsförordningen, i deras lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 993/2001 av den 4 maj 2001 (EGT L 141, s. 1) (nedan kallade artikel 365 i tillämpningsförordningen respektive artikel 859 i tillämpningsförordningen), samt artikel 366 i tillämpningsförordningen, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1192/2008 av den 17 november 2008 (EUT L 329, s. 1) (nedan kallad artikel 366 i tillämpningsförordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan B & S Global Transit Center BV (nedan kallat B & S) och Staatssecretaris van Financiën (statssekreteraren i finansministeriet), angående tullar som B & S förpliktats att betala eftersom det, genom att inte avsluta de förfaranden för extern gemenskapstransitering (nedan kallade transiteringsförfarandena) till vilka företaget hade hänfört varor, hade undandragit dessa varor från tullövervakning.

Tillämpliga bestämmelser

Tullkodexen

3 I artikel 37 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. Varor som förs in till gemenskapens tullområde skall underkastas tullövervakning från och med införseln. De får utsättas för tullkontroller enligt gällande bestämmelser.

2. De skall kvarstå under denna övervakning under den tid som krävs för att i förekommande fall fastställa deras tullstatus och i fråga om icke-gemenskapsvaror till dess att deras tullstatus förändras, de förs in i en frizon eller ett frilager eller återexporteras eller förstörs enligt artikel 182, dock utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 82.1.”

4 Artikel 91.1 i tullkodexen har följande lydelse:

”Förfarandet för extern transitering skall medge befordran från en plats till en annan inom gemenskapens tullområde av:

a) icke-gemenskapsvaror utan att dessa varor beläggs med importtullar och andra avgifter eller blir föremål för handelspolitiska åtgärder,

…”

5 I artikel 92 i nämnda kodex föreskrivs följande:

”1. Förfarandet för extern transitering avslutas och skyldigheterna för den som omfattas av förfarandet anses fullgjorda när de varor som förfarandet gäller och de handlingar som krävs företes för bestämmelsetullkontoret, i enlighet med bestämmelserna för förfarandet i fråga.

2. Tullmyndigheterna avslutar förfarandet för extern transitering när de kan fastställa att förfarandet har avslutats på ett korrekt sätt, på grundval av en jämförelse mellan de uppgifter som inkommit till avgångskontoret och de som inkommit till bestämmelsetullkontoret.”

6 I artikel 96.1 i tullkodexen föreskrivs följande:

”Den huvudansvarige är den ansvarige i fråga om förfarandet för extern gemenskapstransitering. Han skall vara ansvarig för

a) att varorna företes i oförändrat skick vid bestämmelsetullkontoret inom föreskriven tid och med vederbörlig hänsyn tagen till de åtgärder som tullmyndigheterna vidtagit för att säkerställa identifiering,

b) att föreskrifterna beträffande förfarandet för gemenskapstransitering iakttas.”

7 I artikel 203 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. En tullskuld vid import uppkommer genom

— olagligt undandragande från tullövervakning av importtullpliktiga varor.

2. Tullskulden uppkommer i det ögonblick då varorna undandras från tullövervakning.

3. Följande personer skall vara gäldenärer:

— Den som undandrog varorna från tullövervakning.

…”

8 I artikel 204.1 i denna tullkodex föreskrivs följande:

”En tullskuld vid import uppkommer i andra fall än som avses i artikel 203 genom:

a) bristande uppfyllelse av någon av de förpliktelser som är förenade med tillfällig förvaring av importtullpliktiga varor eller med användning av det tullförfarande som varorna är hänförda till, eller

…

såvida det inte kan fastställas att dessa försummelser inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga förvaringen eller tullförfarandet i fråga.”

9 Artikel 239 i nämnda kodex har följande lydelse:

”1. Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i andra fall än de som avses i artiklarna 236–238 och vilka

— bestäms enligt kommittéförfarandet,

— följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av tullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor inom tolv månader efter den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.

Tullmyndigheterna får dock tillåta att denna tid överskrids i välgrundade undantagsfall.”

Tillämpningsförordningen

10 I artikel 365 i tillämpningsförordningen, vilken var giltig till och med den 30 juni 2009, föreskrevs följande:

”1. Om exemplar 5 i transiteringsdeklarationen inte har anlänt till tullmyndigheterna i avgångsmedlemsstaten inom två månader från och med den dag då transiteringsdeklarationen godtogs, skall dessa myndigheter underrätta den huvudansvarige om detta och uppmana denne att lägga fram bevis om att förfarandet har avslutats.

1a. Om bestämmelserna i avsnitt 2 underavsnitt 7 tillämpas och tullmyndigheterna i avgångsmedlemsstaterna inte mottagit något meddelande om ankomst vid den tid inom vilken varorna skall uppvisas för bestämmelsekontoret, skall dessa myndigheter underrätta den huvudansvarige och uppmana denne att styrka att förfarandet har upphört.

2. Det bevis som avses i punkt 1 kan på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt läggas fram genom uppvisande av ett dokument som bestyrkts av tullmyndigheterna i bestämmelsemedlemsstaten, i vilket de berörda varorna identifieras och i vilket det anges att varorna har visats upp för bestämmelsekontoret eller, vid tillämpning av artikel 406, för den godkände mottagaren.

3. Förfarandet för gemenskapstransitering skall också anses ha avslutats om den huvudansvarige på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt lägger fram ett tulldokument – eller en kopia eller fotokopia av ett sådant dokument – i vilket de berörda varorna identifieras och vilket avser hänförande av varorna till en tullbehandling i ett tredje land. En kopia eller fotokopia av tulldokumentet skall vara bestyrkt, antingen av det organ som påtecknade originaldokumentet eller av myndigheterna i det berörda tredje landet eller av myndigheterna i en av medlemsstaterna.”

11 I artikel 366 i tillämpningsförordningen, som har varit giltig från och med den 1 juli 2008, föreskrivs följande:

”1. Den huvudansvarige får, på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt, bevisa att förfarandet har slutförts inom den tidsfrist som anges i deklarationen genom att lämna ett dokument som är bestyrkt av tullmyndigheterna i bestämmelsemedlemsstaten och som identifierar de berörda varorna och fastställer att de har anmälts till bestämmelsekontoret eller, om artikel 406 är tillämplig, till en godkänd mottagare.

2. Förfarandet för gemenskapstransitering ska också anses ha slutförts om den huvudansvarige, på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt, uppvisar ett av följande dokument:

a) Ett tulldokument som utfärdats i ett tredjeland, vilket avser hänförande av varorna till godkänd tullbehandling.

b) Ett dokument som utfärdats i ett tredjeland, som stämplats av tullmyndigheterna i detta land och som intygar att varorna anses vara i fri omsättning i det landet.

3. De dokument som avses i punkt 2 får ersättas av kopior eller fotokopior som är bestyrkta av det organ som bestyrkte originaldokumenten eller av myndigheterna i de berörda tredjeländerna eller i en av medlemsstaterna.”

12 Artikel 859 i tillämpningsförordningen har följande lydelse:

”Följande försummelser skall inte anses ha någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga förvaringen eller på tullförfarandet i fråga enligt artikel 204.1 i [tull]kodexen, under förutsättning att:

— de inte utgör ett försök att föra bort varorna olagligt från tullens övervakning,

— att de inte innebär en uppenbar försumlighet av personen i fråga, och

— alla formaliteter som krävs för att åtgärda förhållandena kring varorna därefter genomförs:

...

6) För varor som befinner sig i tillfällig förvaring eller som hänförts till ett tullförfarande, bortförande av varorna från gemenskapens tullområde eller införsel av dessa i en frizon av den kontrolltyp I som avses i artikel 799 eller införsel i ett frilager, utan att de nödvändiga formaliteterna har iakttagits.

...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

13 Den 3 juli 2006, den 13 augusti 2007 och den 18 december 2007 ingav företaget B & S, som tillhandahåller logistiktjänster, i egenskap av huvudansvarig, elektroniska deklarationer om hänförande av livsmedelsprodukter till transiteringsförfarandet. I deklarationerna angavs i varje enskilt fall tullkontoret i Moerdijk (Nederländerna) som avgångskontor och tullkontoren i Bremerhaven (Tyskland), Antwerpen (Belgien) respektive, återigen, Bremerhaven som bestämmelsekontor.

14 Den 4 augusti 2006, den 26 september 2007 och den 24 januari 2008 meddelade avgångskontoret B & S att det varken hade mottagit det nödvändiga returexemplaret eller erhållit några elektroniska mottagaruppgifter. På kontorets begäran om att B & S skulle inkomma med bevis på att förfarandena hade avslutats på ett korrekt sätt, inkom företaget med ett antal kommersiella transportdokument, kallade *bills of lading*.

15 Till följd av en av skattemyndigheten (Inspecteur van de Belastingdienst) utfärdad efterlysning, uppgav bestämmelsekontoren att de inte hade företetts vare sig varorna eller transiteringsdokumenten. På grund härav och eftersom skattemyndigheten ansåg att de kommersiella dokument som B & S hade inkommit med inte överensstämde med kraven i vare sig artikel 365 eller artikel 366 i tillämpningsförordningen, på så sätt att transiteringsförfarandena kunde betraktas som avslutade, skickade skattemyndigheten, den 24 maj 2007, den 1 juli 2008, respektive den 4 november 2008, med stöd av artikel 203 i tulkodexen krav på betalning av tull till B & S med motiveringen att företaget hade undandragit de aktuella varorna från tullövervakning.

16 B & S begärde omprövning av två betalningskrav och ansökte om återbetalning med avseende på det tredje kravet. I samband med detta inkom B & S med ytterligare handlingar, bland annat mottagningsbevis för de aktuella varorna, vilka hade utfärdats av mottagarna, nämligen Förenta Nationernas (FN) styrkor i Abidjan (Elfenbenskusten), Nordatlantiska fördragsorganisationens (NATO) styrkor i Kabul (Afganistan) och FN-styrkorna i Port-au-Prince (Haiti). Skattemyndigheten, godtog inte de nya handlingarna, utan beslutade att vidhålla betalningskraven.

17 B & S överklagade skattemyndighetens beslut till Rechtbank Haarlem. Denna domstol ogiltigförklarade besluten med motiveringen att den utifrån de handlingar som B & S hade inkommit med kunde fastställa att försummelsen inte hade haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av dessa förfaranden i den mening som avses i artikel 204.1 a i tullkodexen, jämförd med artikel 859.6 i tillämpningsförordningen, eftersom de handlingar som B & S hade inkommit med utgjorde bevis för att varorna hade lämnat Europeiska unionens tullområde.

18 Skattemyndigheten överklagade Rechtbank Haarlems avgörande till Gerechtshof te Amsterdam (domstol i andra instans). Gerechtshof te Amsterdam slog först och främst fast att skattemyndighetens bedömning var korrekt, nämligen att ingen av varorna hade företetts för bestämmelsekontoret i den mening som avses i artiklarna 92 och 96 i tullkodexen. Därefter konstaterade den att ingen av de handlingar som B & S hade inkommit med uppfyllde de tvingande villkoren i vare sig artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen. Gerechtshof te Amsterdam slog, med hänvisning till domen Hamann International (C-337/01, EU:C:2004:90), fast att underlåtenheten att avsluta transiteringsförfarandena, trots att varorna hade lämnat unionens tullområde, innebar ett undandragande av dessa varor från tullövervakning som gav upphov till en tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen.

19 B & S överklagade domen till den hänskjutande domstolen, Hoge Raad der Nederlanden (högsta domstolen). Denna domstol anser att Gerechtshof te Amsterdam gjorde en korrekt bedömning av att transiteringsförfarandena i fråga inte hade avslutats i den mening som avses i artikel 92 i tullkodexen och inte kunde betraktas som avslutade i den mening som avses i artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen. Den hänskjutande domstolen anser emellertid att domen X (C-480/12, EU:C:2014:329) skulle kunna förstås på så sätt att det inte uppkommer någon tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen när det har fastställts att varorna inte har införts på unionsmarknaden utan att ha förtullats.

20 För det fall underlåtenhet att fullgöra skyldigheten att avsluta transiteringsförfarandet på ett korrekt sätt inte ska betraktas som undandragande av varor från tullövervakning önskar den hänskjutande domstolen får klarhet i om det kan anses att en sådan underlåtenhet inte har haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av detta förfarande i den mening som avses i artikel 204.1 a i tullkodexen, jämförd med artikel 859 tredje strecksatsen och punkt 6 i tillämpningsförordningen.

21 Hoge Raad der Nederlanden har därför beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Ska artiklarna 203 och 204 i tullkodexen jämförda med artikel 859 (och särskilt artikel 859.6) i tillämpningsförordningen tolkas så, att när transiteringsförfarandet inte har avslutats, men handlingar har ingetts som innebär att det kan antas att varorna har lämnat Europeiska unionens tullområde, leder det förhållandet att förfarandet inte har avslutats inte till att en tullskuld uppkommer på grund av att varorna undandragits från tullövervakning i den mening som avses i artikel 203 i tullkodexen, utan i princip till att en tullskuld uppkommer på grundval av artikel 204 i nämnda kodex?

2) Ska artikel 859.6 i tillämpningsförordningen tolkas så, att den bestämmelsen endast avser underlåtenhet att uppfylla (en av) de skyldigheter som har samband med (åter)export av varor i enlighet med artiklarna 182 och 183 i tullkodexen eller ska formuleringen ’utan att de

nödvändiga formaliteterna har fullgjorts' förstås så, att med 'de nödvändiga formaliteterna' avses även de formaliteter som ska uppfyllas före (åter)export för att avsluta det tullförfarande som varorna har hänförts till?

3) Ska, för det fall den föregående frågans sista led besvaras jakande, artikel 859 tredje strecksatsen i tillämpningsförordningen tolkas så, att den omständigheten att de ovan i punkt 2 nämnda formaliteterna inte har fullgjorts inte utgör hinder för att i ett fall som det förevarande – i vilket det med avseende på handlingarna är styrkt att varorna har lämnat Europeiska unionens tullområde i samband med transport inom unionen – anse att villkoret att 'alla formaliteter som krävs för att åtgärda förhållandena kring varorna därefter genomförs' har uppfyllts?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

22 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 203 och 304 i tullkodexen ska tolkas så, att underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att för bestämmelsekontoret förete en vara som har hänförts till transiteringsförfarandet i princip ger upphov till en tullskuld enligt artikel 204 i tullkodexen, och inte enligt artikel 203 i nämnda kodex, när den aktuella varan har lämnat unionens tullområde och den person som omfattas av nämnda förfarande inte kan förete handlingar som uppfyller kraven i artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen.

23 Det ska inledningsvis påpekas att det av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har inkommit med framgår dels att de i det nationella målet aktuella varorna inte hade företetts för respektive bestämmelsekontor, dels att de handlingar som B & S inkom med till skattemyndigheten, vilka nämns ovan i punkterna 14 och 16, visar att varorna faktiskt hade lämnat unionens tullområde. Den hänskjutande domstolen anser emellertid att handlingarna i fråga inte uppfyller beviskraven i artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen.

24 Den hänskjutande domstolen har därför bedömt att det transiteringsförfarande som avses i det nationella målet inte har avslutats i den mening som avses i artikel 92.1 tullkodexen och inte heller kan betraktas som avslutat i den mening som avses i artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen. Ingen av parterna i målet vid EU-domstolen har ifrågasatt dessa slutsatser.

25 När det gäller tillämpningsområdena för artikel 203 respektive artikel 204 i tullkodexen ska det erinras om att dessa skiljer sig åt. Medan artikel 203 omfattar uppträdanden som medför att varan undandras från tullövervakning, avser artikel 204 sådana åsidosättanden av skyldigheter och bristande uppfyllelser av de villkor som gäller för de olika tullförfarandena som inte haft några följder för tullövervakningen (dom DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punkt 22).

26 Det framgår av lydelsen av artikel 204 i tullkodexen att denna bestämmelse bara ska tillämpas i andra fall än de som avses i artikel 203 i tullkodexen (dom DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punkt 23).

27 Härav följer att för bedömningen av vilken av dessa två bestämmelser som är grundvalen för uppkomsten av en tullskuld ska det således först prövas om omständigheterna i målet utgör ett undandragande från tullövervakning i den mening som avses i artikel 203.1 i tullkodexen. Endast om så inte är fallet kan artikel 204 i tullkodexen tillämpas (dom DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punkt 24).

28 Vad särskilt gäller begreppet undandragande från tullövervakning i artikel 203.1 i tullkodexen, ska detta begrepp enligt domstolens praxis förstås så, att det omfattar varje åtgärd eller underlåtenhet som medför att den behöriga tullmyndigheten, om än tillfälligt, hindras från att få tillgång till varor som är föremål för tullövervakning och att utföra de kontroller som föreskrivs i artikel 37.1 i tullkodexen (dom DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punkt 25).

29 För att ett undandragande från tullövervakning ska föreligga är det följaktligen tillräckligt att varorna rent objektivt undandras från eventuella kontroller, oavsett om dessa kontroller faktiskt har utförts av den behöriga myndigheten (dom SEK Zollagentur, C-75/13, EU:C:2014:1759, punkt 32).

30 Mot bakgrund av den rättspraxis som det hänvisas till ovan i punkterna 25–29 ska det konstateras att en situation liknande den i det nationella målet, enligt beskrivningen ovan i punkterna 23 och 24, omfattas av tillämpningsområdet för artikel 203 i tullkodexen och inte av tillämpningsområdet för artikel 204 i nämnda kodex.

31 Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 25 och 26 i sitt förslag till avgörande, är skyldigheten för den person som omfattas av ett transiteringsförfarande att förete varan för bestämmelsekontoret enligt artikel 96.1 a i tullkodexen av avgörande betydelse för att tullövervakningen ska fungera under ett sådant förfarande, eftersom det följer av artikel 92.2 i nämnda kodex att ett sådant företeende möjliggör för tullmyndigheterna att, på grundval av en jämförelse mellan de uppgifter som inkommit till avgångskontoret och de som inkommit till bestämmelsekontoret, fastställa att transiteringsförfarandet har avslutats på ett korrekt sätt.

32 I en situation liknande den i det nationella målet medför underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att förete varan för bestämmelsekontoret innan den lämnar unionens tullområde att de behöriga myndigheterna hindras från att utföra en av de tullkontroller som avses i artikel 37.1 i tullkodexen, nämligen den som avses i artikel 92.2 i denna kodex. Denna tullkontroll är avgörande för att transiteringsförfarandet ska fungera, eftersom den möjliggör för myndigheterna att fastställa huruvida transiteringsförfarandet har avslutats på ett korrekt sätt. En sådan underlåtenhet utgör ett undandragande från tullövervakning i den mening som avses i artikel 203 i tullkodexen, eftersom kraven i artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen, som gör det möjligt att betrakta ett sådant förfarande som avslutat trots att varan inte har företetts för bestämmelsekontoret, inte heller är uppfyllda.

33 I den mån Europeiska kommissionen har gjort gällande att det inte rör sig om något undandragande från tullövervakning i förevarande fall eftersom varorna i det nationella målet stod under tullmyndigheternas övervakning fram till dess att de lämnade unionens tullområde, konstaterar domstolen att B & S undandrog varorna från tullövervakning redan innan de hade lämnat unionens tullområde, genom att inte uppfylla skyldigheten enligt artikel 96.1 a i tullkodexen att förete varorna för respektive bestämmelsekontor innan de lämnade detta område.

34 Enbart det faktum att de i det nationella målet aktuella varorna har lämnat unionens tullområde hindrar dessutom inte att underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att förete dessa varor för respektive bestämmelsekontor kvalificeras som ett ”undandragande från tullövervakning” som ger upphov till en tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen. Domstolen har nämligen redan fastställt förekomsten av ett sådant undandragande oberoende av huruvida de aktuella varorna olagligen införts på unionsmarknaden.

35 I domen Hamann International (C-337/01, EU:C:2004:90), fann domstolen, såsom framgår av i synnerhet punkterna 21–24, 32 och 36 i denna dom, att, med hänsyn till omständigheterna i målet, utgjorde underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att hänföra en vara till transiteringsförfarandet ett undandragande från tullövervakning i den mening som avses i artikel 203 i tullkodexen, trots att den aktuella varan hade lämnat unionen. I domen SEK Zollagentur (C-75/13, EU:C:2014:1759) fann domstolen, såsom framgår av i synnerhet punkterna 18 och 33 i den domen, att ett tillfälligt

avlägsnande från transiteringsdokumentet av de varor som avsågs i dokumentet skulle kvalificeras som ett ”undandragande av nämnda varor från tullövervakning” i den mening som avses i denna artikel, trots att varorna hade införts på unionsmarkanden på ett korrekt sätt när de övergick i fri omsättning.

36 Dessutom hindrar inte den omständigheten att importtullarna är av ekonomisk art att en tullskuld uppkommer, i en situation där varorna har lämnat unionens tullområde, på grundval av artikel 203.1 i tullkodexen. Det föreskrivs nämligen i artikel 239 i sagda kodex att tullar som enligt lag ska betalas på vissa villkor kan återbetalas eller efterges (se, för ett liknande resonemang, dom Hamann International, C-337/01, EU:C:2004:90, punkt 34).

37 Konstaterandet ovan i punkt 30 påverkas inte heller av det av B & S anförda argumentet, som den hänskjutande domstolen har redogjort för, att det framgår av domen X (C-480/12, EU:C:2014:329) att underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att förete de i det nationella målet aktuella varorna för respektive bestämmelsekontor inte ger upphov till en tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen med beaktande av att det faktum att varorna har lämnat unionen undanröjer risken för att dessa varor olagligen införs på unionsmarknaden.

38 Det framgår nämligen av punkt 37 i nämnda dom och av redogörelsen för omständigheterna i målet i fråga att det rörde sig om en situation där de aktuella varorna hade företetts för bestämmelsekontoret, om än sent. Varorna i förevarande mål har däremot aldrig företetts för respektive bestämmelsekontor, som därför inte har kunnat försäkra sig om att transiteringsförfarandet har avslutats på ett korrekt sätt.

39 Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 30 och 31 i sitt förslag till avgörande, med avseende på den rättspraxis som det hänvisas till ovan i punkt 35, går det inte att av domen X (C-480/12, EU:C:2014:329) utläsa någon generell regel enligt vilken enbart ett bevis på att varan inte olagligen har införts på unionsmarknaden i sig är tillräckligt för att kunna utesluta förekomsten av ett undandragande från tullövervakning eller för att det uppkommer en tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen.

40 Av det anförda följer att den första frågan ska besvaras enligt följande. Artiklarna 203 och 204 i tullkodexen ska tolkas så, att underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att för bestämmelsekontoret förete en vara som har hänförts till transiteringsförfarandet ger upphov till en tullskuld enligt artikel 203 i tullkodexen och inte enligt artikel 204 i denna kodex, när den aktuella varan har lämnat unionens tullområdet och den person som omfattas av nämnda förfarande inte kan förete handlingar som uppfyller kraven i artikel 365.3 eller artikel 366.2 och 366.3 i tillämpningsförordningen.

Den andra och den tredje frågan

41 Domstolen konstaterar att artikel 859 i tillämpningsförordningen, som både den andra och den tredje frågan rör, inte är tillämplig i de situationer som avses i artikel 203 i tullkodexen. Mot bakgrund av svaret på den första frågan saknas därför anledning att besvara den andra och den tredje frågan.

Rättegångskostnader

42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artiklarna 203 och 204 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006, ska tolkas så, att underlåtenheten att fullgöra skyldigheten att för bestämmelsekontoret förete en vara som har hänförts till förfarandet för extern gemenskapstransitering ger upphov till en tullskuld enligt artikel 203 i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 1791/2006, och inte enligt artikel 204 i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 1791/2006, när den aktuella varan har lämnat Europeiska unionens tullområde och den person som omfattas av nämnda förfarande inte kan förete handlingar som uppfyller kraven i artikel 365.3 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 993/2001 av den 4 maj 2001, eller artikel 366.2 och 366.3 i förordning nr 2454/93, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1192/2008 av den 17 november 2008.

Underskrifter